

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Број: ГЖ-3234/17
Дана: 19.10.2017. године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија Јасмине Симовић, председника већа, Јасмине Јовановић и др Татјане Кандић, чланова већа, у правној ствари тужилаца „АА“ и „ББ“, које заступа пуномоћник Милош Јовковић, адвокат из ....., против тужене Републике Србије – Министарство одбране, коју заступа Војно правобранилаштво Београд, Одељење у ....., ради утврђења дискриминације, одлучујући о жалби тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Краљеву П1.374/17 од 05.06.2017. године, у седници већа одржаној 19. октобра 2017. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужене Републике Србије - Министарства одбране и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Краљеву П1.374/17 од 05.06.2017. године.

Образложење

Првостепеном пресудом у ставу I изреке утврђено је да је Закључком Владе Републике Србије број 401-161/2008 од 17.01.2008. године, којим су дозвољена средства ради исплате новчане помоћи ратним војним резервистима са пребивалиштима на територији седам неразвијених општина Куршумлија, Блаце, Бојник, Лебане, Житорађа, Дољевац и Прокупље, повређено начело једнаких права и обавеза, чиме је извршена дискриминација на основу пребивалишта тужиоца „АА“ и „ББ“, као ратних војних резервиста и учесника рата 1999. године, а која није наведена у Закључку Владе Републике Србије број 401-161/2008 од 17.1.2008. године.

Ставом II изреке обавезана је тужена да тужиоцима на име трошкова парничног поступка исплати износ од 35.300,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде, са затезном каматом почев од дана извршности пресуде, до коначне исплате.

Против наведене пресуде тужена је благовремено изјавила жалбу, побијајући је у целости, из свих законских разлога.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 386 ЗПП („Службени гласник Републике Србије“, број 72/11...55/14), Апелациони суд је утврдио да је жалба тужене неоснована.

Побијана пресуда није донета уз битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1 до 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности, а ни уз битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП на коју неосновано жалба тужене указује. Изрека побијане пресуде није противречна разлозима изнетим у образложењу, нити постоје противречности о одлучним чињеницама, па пресуда не садржи недостатке на које жалба указује.

Апелациони суд прихвата чињенично стање утврђено првостепеном пресудом, као и примену материјалног права, па на основу члана 396 став 2 ЗПП неће детаљно да образложи пресуду.

Жалбени наводи тужене којима оспорава правилност утврђеног чињеничног стања и примене материјалног права оцењени су као неосновани.

Неосновани су жалбени наводи тужене да је тужба тужилаца недозвољена, при чему се указује да је Закон о забрани дискриминације као материјално правни пропис на основу кога се може тражити утврђење да је извршена дискриминација, донет 2009. године и да тај закон не важи ретроактивно.

У Републици Србији је забрањена дискриминација Уставом Републике Србије („Службени гласник Републике Србије бр.98/2006) и то одредбом члана 21 која гарантује да су пред Уставом и Законом сви једнаки, да свако има право на једнаку законску заштиту, без дискриминације. Ставом 3 наведеног члана забрањена је свака дискриминација непосредна или посредна, по било ком основу, а нарочито по основу расе, пола, националне припадности, друштвеног поредка, уређења, вероисповести, политичког или другог уверења, имовног стања, културе, језика, старости и психичког или физичког инвалидитета. У циљу заштите појединаца од дискриминације и обезбеђивања уживања права и слобода зајемчених одредбама Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, ратификоване Законом о ратификацији Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода („Службени лист СЦГ – Међународни уговори“ број 9/2003, 5/2005 и 7/2005), одредбом члана 14 Конвенције забрањена је дискриминација по било ком основу, као што су пол, раса, боја коже, језик, вероисповест, политичко или друго мишљење, национално или социјално порекло, веза са неком националном мањином, имовно стање, рођење или други статус, а чланом 1 Протокола 12 уз Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода, која се на основу члана 145 став 2 Устава Републике Србије непосредно примењује, прописана је општа забрана дискриминације. Стога тужиоци на основу директне примене Устава Републике Србије и Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, имају право да поднесу ову тужбу суду и због повреде права траже утврђење дискриминације, па на дозвољеност ове тужбе не утиче чињеница да је у Републици Србији донет Закон о

забрани дискриминације 2009. године („ Службени Гласник РС „ број 22/2009) који се не може ретроактивно применити.

Према утврђеном чињеничном стању, Влада Републике Србије закључила је Споразум 11.02.2008. године са Штрајкачким одбором ратних војних резервиста из седам неразвијених општина: Куршумлија, Блаце, Бојник, Лебане, Житорађа, Дољевац и Прокупље, којим је одређена новчана помоћ овим неразвијеним општинама при чему је предвиђено да ће критеријум за расподелу финансијске помоћи утврдити комисија састављена од стране представника локалне самоуправе и ратних војних резервиста, а да је јединствени критеријум за стицање права на исплату помоћи пресуда на основу одрицања од тужбеног захтева од стране ратних војних резервиста из наведених општина пред надлежним судовима против Републике Србије. Влада Републике Србије донела је Закључак 17.01.2008. године број 401-161/2008 којим је прихваћен наведени Споразум и информација о потреби обезбеђења средстава остварених у поступку приватизације за исплату помоћи неразвијеним општинама и да иста чини саставни део закључка Владе Републике Србије, те је 2.000.000.000,00 динара у ту сврху пренето на рачуне наведених општина Куршумлија, Блаце, Лебане, Бојник, Житорађа, Дољевац и Прокупље. Тужиоци су били резервисти које је војска СР Југославије мобилисала у циљу одбране земље 1999. године због напада земаља НАТО пакта на СР Југославију. Тужилац „АА“ је био припадник ВП ..... и као учешће у рату признато му је време у периоду од 24.03.1999. године до 22.06.1999. године, а тужилац „ББ“ је био припадник ВП ..... и као учешће у рату признато му је време у периоду од 24.03.1999. године до 22.06.1999. године. Из исказа тужилаца утврђено је, да за време које је провео у рату тужилац „АА“ није примио ни динар, а да је тужилац „ББ“ примао војничку плату која је имала за цигарете, а када су сазнали да су резервисти са југа Србије добили дневнице, тужиоци су се осећали дискриминисано због тога што се са њима другачије поступало него са другим лицима односно резервистима у истој релевантној ситуацији. Повереник за равноправност Републике Србије дала је мишљење број 802/11 од 26.07.2011. године да је предметним Закључком Владе Републике Србије од 17.01.2008. године којим су обезбеђена средства ради исплате новчане помоћи ратним војним резервистима са пребивалиштем на територији седам неразвијених општина Куршумлија, Блаце, Бојник, Лебане, Житорађа, Дољевац и Прокупље, уз услов да су водили судски спор против Републике Србије који је правноснажно окончан пресудом на основу одрицања, повређено начело једнаких права и обавеза, чиме је извршена дискриминација на основу места пребивалишта ратних војних резервиста са пребивалиштем на територији свих осталих општина које нису наведене у Закључку Владе Републике Србије од 17.01.2008. године.

Тужиоци су дакле били ратни војни резервисти који су мобилисани и учествовали у рату 1999. године са истим циљем одбране земље, што значи у истој категорији лица – ратних војних резервиста којима је исплаћена накнада по наведеном Споразуму 2008. године, из средстава остварених у поступку приватизације, а наведеним Закључком и Споразумом тужиоци нису обухваћени зато што је направљена неоправдана разлика према месту пребивалишта.

Правилно је оценио првостепени суд, а што је у складу и са мишљењем Повереника за равноправност Републике Србије, да предмет исплате су представљале

дневнице без обзира што их је Влада Републике Србије сматрала социјалном помоћи која се додељује угроженима. На такав закључак указује чињеница да су ратни резервисти морали да се одрекну тужбеног захтева управо у вези са ратним дневницама, као и чињеница да резервисти из 7 наведених општина Топличког округа никада нису имали обавезу да појединачно доказују имовно стање и социјалну угроженост.

Због тога је правилан закључак првостепеног суда да у конкретном случају постоји разлика у поступању Републике Србије, као органа јавне власти, а која се огледа у томе што је наведеним Закључком Владе Републике Србије од 17.1.2008. године, омогућена исплата ратних дневница из средстава остварених од приватизације, резервистима у 7 наведених општина чиме је направљена неоправдана разлика у односу на остале ратне војне резервисте са територија других општина, међу којима су и тужиоци. Обзиром да су сва ова лица била мобилисана ради учествовања у рату 1999. године у циљу одбране земље, наведена разлика у поступању органа јавне власти представља дискриминацију, јер за исту не постоје објективно и разумно оправдање, односно не постоји разуман однос пропорционалности између употребљених средстава и циља који се хтео постићи у демократском друштву. Због тога је правилно поступио првостепени суд када је одлучио као у ставу I изреке побијане пресуде.

Како се ниједним жалбеним наводом не доводи у сумњу правилност и законитост побијане пресуде у ставу I изреке, сви жалбени наводи оцењени су као неосновани.

Правилна је и одлука о трошковима поступка, јер је донета уз правилну примену одредби чланова 163, 153 и 154 ЗПП, важеће АТ и Закона о судским таксама, која се конкретним жалбеним наводима тужене и не оспорава. При томе на правилност одлуке о трошковима поступка не утиче чињеница да је првостепени суд у уводу пресуде навео да се ради о непроцењивој врсти спора, иако то овде није случај. Према члану 14 АТ тачно је опредељено који спорови у парничном поступку спадају у непроцењиве, где спорови везано за дискриминацију нису наведени. Првостепени суд је правилно обрачунао трошкове поступка применом Тарифног броја 13 и 15 Тарифе о накнадама и наградама за рад адвоката („ Сл. гласник РС „, број 121/12), правилно досуђујући тужиоцима нужне и оправдане трошкове поступка, због чега је потврђено и решење о трошковима поступка садржано у ставу II изреке побијане пресуде.

Због изнетих разлога, на основу члана 390 ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Јасмина Симовић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Весна Алексић**